

Hun fornæmmer den dag, at der er noget under oplejning.
I sin bekymring over, hvad det er på vej, så tager hun sin mobiltelefon.
Lægger den i behovene og tænder for optageren.
Værtmoren i den familie, hvor hun er oppe, bliver afsindelig vred på hende.
Råberer hende og fortæller hende, at hun har voldsom hjerneskader.
Hun ved, at hun har en kælling, og spørger hende om, at hun har taget til Danmark for at knippe.
Og siger til hende, at hun skal ikke respekterere djungle folket i Filipinerne,
men respekterede mennesker i Danmark.
Det står på i i hvert fald en halv time.
Er det her normalt?
Hun er i hvert fald ikke den eneste oppe, som har oplevet, at værtfamilien kan være urimelig.
Oppe-aordningen er til debat igen, samtidig med at Norge's regering tidligere i år
har valgt at afskaffe den over 50-årige gamle kulturudvækningsordning,
som er et af de største farvforbund i Norge, og er blevet betegnet som vestits lavereg.
Rejs ude i verden.
Hjælp til en familie og opleve en ny og fjern kultur indenfra.
Sådan løder den fortryldende salgstil til unge mennesker, der overvejer at komme til Danmark og
arbejde som opær.
Men berætninger om underbetaling, overarbejde og i nogen tilfælde dybt, ubehagelige oplevelser
vedner om en anden virkelighed.
I Norge har man helt besluttet at nedlægge ordningen, fordi den i følte nordmænden er blevet en
genvej til billig arbejdskraft.
Er udvekslingen blevet til udnyttelse?
Det spørg genstart om i dag.
Mit navn er Thomas Tjernsen.
Hvorfor gik du i gang med at grænse den her opær-ordning?
Det var sådan en almindelig journalistisk undrende over, at jeg ved, hvordan det er at være opær i
Danmark.
Man ser dem jo gå langs strandvejene i weekenden, når de typisk har fri.
Og så er det et lidt lukket miljø, som jo også kan være interessant at undersøge som journalist.
Og så skete der det kortede efter, at jeg var gået i gang med noget indledende research, at den
norske regering meldt ud.
At de aktere og nedlægge opær-ordningen, og det gør jo, at den bliver endnu mere interessant at
undersøge.
I den nase er journalist på politikens Inlands redaktion.
I foråret begynder hun at grave sig ned i vildkârne, fordi kvinder, der vælger, kom til Danmark for at
arbejde som opær.
Og der så havde jeg haft de første møder, og så var der en kollega inden på politikens redaktion,
Jonas Prusjold.
Som faktisk også havde lavet noget research om opær-ordningen.
Og han foreslår ikke at lave det sammen.
Det bliver til artikelserien Polifod, der igen starter debatten om den omdiskuteret opær-ordning.
Hvem er de her mennesker, som tager til Danmark for at være opær?
Ser hun på tallene, så er det superenflæs Filipina, over 90 procent af Filipinerne.

Ellers er det fra Kenya og Thailand også.

Og så er reglerne jo, at man skal være over 18, man skal være under 30, man skal være udgift, og man må ikke have børn.

Så det er relativt unge kvinder fra 30 verdenslænder.

My last summer, as an all kind, in Danmark.

På TikTok togner den ene, smile, Philippineske kvinde efter den anden frem, og fortæller om glæderne ved at rejse ude i verden og arbejde som opær.

Lomain priority for becoming an opær, is for me to save money, of course, for my future needs, and for my family.

Det er videoer, hvor de viser Roskilde Festival, de viser Indreby, hvor de sidder og drikker kaffe, de viser Vesterhavet.

Og så er der noget glade, lidt musik under.

Der er også tekst på nogle af videoerne, der blandt andet en TikTok-video med en opær, som slutter med en tekst, hvor der står, Jeg elsker Danmark.

Så det er nogle videoer, der viser et landspillet af verdensmåpær i Danmark.

I hvert fald er det ikke de videoer, der viser ensomhed, at der kan være hvertøj mildere, som man kan have konflikter med, og det kan svært at sige fra overfor.

Og som ganske ofte bærer opærne om at arbejde mere end rejerne tillader.

Jasmine er en af de filipinske kvinder, som bliver dravet af kulturvæksling i Europa.

I Filipinerne, der arbejde hun på en flydende restorans, som sanger inden, og det tjent hun ikke særlig mange penge på.

Så hun havde også været i Abu Dhabi og arbejde som børnepasser i to år.

Men hun var altså kommet tilbage til Filipinerne, tjent ikke særlig mange penge i en gennemsnittelig månedsløn i Filipinerne mellem 1500 kroner.

Traditionen i Filipinerne er, at det er de unge i familien, der skal forsørge de ældre, og ofte er der mange søskne.

Så i et forsøg på at tjente nogle flere penge, kiggede hun til Europa, og faldt altså over denne her oppærerordning.

Hun kontaktede et beror i Filipinerne, som hun betalte, hvad der svarer til 11.000 danske kroner, og det er meget for en Filipiner.

Så hvis en månedsløn er på 1.000-1.500 kroner, så er det jo det mest af en årsløn.

Hun ville meget gerne til Danmark. Det kan man også se i den kostbondt danske, hun havde med familien efterfølgende,

at hun gav udtryk for, at det eneste hun ville, det er bare at komme til Danmark og arbejde.

Hvad viser den kostbondt danske?

Der er cirka 5 måneder, hvor hun skriver frem og tager i baghjemme i familien.

I de måneder, der er noget visum, der skal falde på plads, og at der er noget godkendelse til at komme til Danmark som oppære.

Så familien og Jasmin bruger den tid på at snakke om, hvad det er, hun skal lave i familien.

De skriver faktisk sammen dagligt på WhatsApp.

Hvert morgen i et familien, der bor i Nordsjælland, skriver, at hun regner med, at Jasmin kommer med gode intentioner til Danmark,

og det vil sige, at man er parat til at arbejde, og at hun håber, at Jasmin kan lige arbejde hårdt, som familien også kan.

Så gør hun det også meget klart, at de regner med, at hun ikke taler med fremmede mennesker om, hvad der foregår inden for hjemmet fire vægge, og at hun kan læse op på, hvad tagespligt det er på internettet.

Og hun gør det i en tur, som er ret hård, hvor hun skriver, at du ikke synes det var rart, hvis dine forældre er diskuteret af andre mennesker.

Og så siger hun også, at de regner med, at hun er klar over, at de har valgt hende frem for 700 andre opføres.

Jasmin skriver tilbage, at hun vil gøre alle for at bevise, at hun kan leve op til deres tillid, og at hun er glad for, at de har valgt hende.

Værtmøren uddrager også bekymring for, om hun kan klare de opgaver, som familien gerne vil have lavet,

inden for fem timer, som er den opære med arbejde om dagen.

Og Jasmin skriver tilbage, at hun kan sagtens klare det arbejde, der venter hende.

Jasmin tænker ikke videre over beskederne, men er bare lykkelig for at få et job som opære i Danmark.

Et arbejde, som betaler langt bedre end noget andet, hun kan finde i Filipinerne.

Hun er en af omkring 1100 personer, der har sat sig om bord på et fly mod Danmark, og rejst tusindvis kilometer væk fra deres eget hjem for at flytte ind hos en fremmed familie.

Du får lov til at se de her beskeder i det, at hvad tænker du, da du læser den her dialog frem og tilbage mellem Jasmin og Værtfamilien?

Jeg tænker, at det er en ressource der er kvinde, der sidder i Nordsjælland, og skriver til en fattig kvinde i Filipinerne,

og der bare er utrolig stor ulighed i den magtbalanser, der er.

Det er jo ikke de fleste, som har mulighed for at have en opærebåne.

Det er faktisk ikke ret mange, hvis man ser på hele Danmark. Hvad går den her ordning egentlig ud på?

Operordningen har eksisteret i mange år. Den blev formelt vedtaget i 1992, og det er en kulturvekslingsordning.

For mig, den danske kulturen har hjulpet mig mere personligt.

Jeg har altså consideret det som en stor del, som en vigtig del af mig.

Så formålet med den er, at et ung menneske skal have mulighed for at lære en anden kultur at kende,

ved at flytte ind på sin familie, og indgå i familien på lige fod med de andre familiemedlemmer.

Opær betyder faktisk på lige fod på fransk.

Hun får lige så meget en oplevelse, føler jeg. Sådan har det i hvert fald været i alle de kræse, som jeg har kommet i.

Til gengæld skal opærensere hjælpe familien med nogle huslige opgaver.

En opær med at arbejde fem timer om dagen, og må kun hjælpe til med det huslige arbejde, inden for hjemmet via vek, tøjvæsk, ringgøring, medlemning, børnepassning.

Du har taget med en lang række opær, det er kun Jasmine, du har taget med, som er kommet til Danmark.

Hvad ligesom fælles trækket for dem? Hvorfor vælger de at komme herover?

Fælles, fordi mange opærsier har talt med det, er, at de vil gerne til Danmark for at opleve dansk kultur.

Men pengene betyder også, hvis du kan sende 1000 kr. hjem, som det på løb, jeg har hørt flere gange,
mens jeg er hjem og munnen, så svarer det jo faktisk til en munesløn.
Jasmine, hun tager til Danmark, og hun er jo mega lykkelig, efter at have skrevet frem og taget bag med familien,
for at få det her job som opær, fordi hun blev valgt ud af 700 andre, som familiens skrev.
Det betaler meget bedre end hendes job derhjemme. Hvordan er hendes ankomst, da hun kommer hertil?
Da hun ankommer i Københavns lufthavn, der er det varene i familien, der tager imod hende sammen med et af børnene,
og hun oplever, at de mødekommende er venlige, og de kører hjem og spiser aftenens med sammen med resten af familien.
Så det synes hun faktisk, at han er en rigtig rær velkomst.
Meget hurtigt, så får hun en saddle med opgaver, hun skal lave.
Ringgøring i huset, forskellige værelser, madlævning, madepakker, aftensmad.
Og det er jo færdig nok, fordi en opær skal også hjælpe til hjemmet.
Ringgøring er en ret vigtig del af det, derfor har vertimelt endnu også hyret ringgøringsfirma, der skal lære han at gøre ring på den måde, som de synes, det skal være.
Og det undrer hende egentlig lidt, fordi hun ved godt, hvad man gør rent.
Hun oplever i hvert fald, at reglerne siger fem timer om dagen.
Det er ikke det, som hendes hverdag kommer til at indeholde.
I flere måneder arbejder I, derer hendes kollega på at få et dækkende billede af, hvordan det egentlig er at arbejde som opær i Danmark.
Og det er ikke kun dårlig historie, hun hører.
Mit indtryk er, at det er for flertallet en god oplevelse.
At de er jo også familier, der behandler dem godt.
At de er taknemmelige over at være kommet til Europa og opleve en anden kultur, tjene flere penge end de kunne dromme om i Filipinerne, eller hvor de kommer fra.
Ordinary people in the Philippines cannot afford to travel Europe, because it's too expensive.
Og at de bliver respekteret af familierne og holder kontakt med familierne efterfølgende, så for mange er det godt.
Men så er der også en lille gruppe, som oplever, at de borhursen arbejdsgiver, der behandler dem rigtig dårligt, og at de arbejder alt for meget, og at det er enormt svært for dem at sige fra.
At det er sådan, de generelle problematikker, når vi taler opærre ordning herhjemme, at de arbejder for meget, at de bliver behandlet dårligt, eller er der også andre ting, der dukke op, når du taler med de her opærre piger?
Altså de organisationer, der beskæftiger, som er opærs, og det som opærs selv, når man taler med dem, de peger på tre problemer.
Det ene, det er klart det med, at de arbejder for meget, langt mere end fem timer om dagen.
Dernede er, at de ikke får de penge, som de er krav på at være familierne.

[Transcript] Genstart / 37 kroner i timen

Og så er der også, at en del opærs oplever, at de bliver sat til opgaver, som en opær ikke skal lave.

Der er jo regler for, at den opær må kunne lave huslige opgaver, inden for hjemmespire vække,

men at nogle oplever, at skulle gøre rent i værelser,

der bliver lavet ude på R-Bienby,

huset, der bliver lavet ude på R-Bienby,

skal vask tøj, der bliver brugt i familiens butik,

skal jeg stå klar om natten,

når der er fest at gøre rent eller hjælp til mere at servere.

I sit arbejde støder Ita på flere sager end Bart Jasmens,

som peger på, at det ikke er alle opær i Danmark,

der får en lykkelig kulturadvæksling ud af deres ophold.

På en sjællandsk gård bliver den 22-årige Andrea Operhusen familie,

der sætter hente at lave arbejde,

som ligger langt uden for jobbeskrivelsen.

Indensteg startede klokken halv seksam morgen med hendes telefon ringede,

og så havde hun sikker et kvartær,

inden hun skulle være nede i køkne,

og sørge for morgenmad til familien og madpakker,

og så skulle hun ud i standen på gården og fodre heste,

og trække hesten ud på folk,

og køre noget hø ud på folken i Trilbørn, 9 kilo bar regling,

og hun skulle sørge for, at der var vand i vandtrået,

og når det var gjort, skulle hun tilbage i huset,

og lufte ud, åbne vinduer, råde op i soveværelserne,

og skifte vand ved pusleborgerne.

Så var der om form i dagen nogle forskellige opgaver,

som familien stærk ud, de skrev en sædderl hver dag,

med ting hun skulle gøre.

Det kunne være sådan noget med at luge rundt om ridebanen,

på selget tøj, gøre rent i værelser,

fjern alder fra udermordende huset.

Det er skiftet fra dag til dag,

og når det så var gjort, så var der eftermiddagsopgaver,

børnene kom hjem, hun skulle også til at hente dem,

så skulle hun passe børnene ind til, hvor ældrene var hjemme.

Aftensmaderen skulle stå på bordet, sinnes kl. 17.

Det var hende, der skulle lave det, og hun fik en meny,

som faren sendte til hende på SMS-eløbet af dagen,

med en opskrift hun skulle følge.

Når aftensmaderen var spid, så skulle hun ud og tage heste ind for folk,

ved halv syv tiden var hendes arbejdstag fri.

Og så kunne hun trække sig ind på sit værelse, hvor hun typisk så Netflix.

Det lyder som en længere arbejdstag, end mange dansker har.
Og i hvert fald meget længere, end de fem timer, som en opær med arbejde.
Hun arbejder jo mange dage, op til 10 timer om dagen.
Og der var også nætter, hvor det var hendes tjens,
at passe børnealarm, og så var det hende, der skulle ind til børnene,
hvis de vognede i løbet af natten.
En opær bliver aflønnet med lømmepenge fra den familie, som de bor hos.
Et beløb, som ligger på 4.700 kroner om måneden.
Det svarer til en timeløn på 37 kroner, hvis altså arbejdstiden ikke er længere end ordningen tillader.
Er der for dig at se tale om primært kulturudvækning, eller primært om et arbejdsforhold?
Her er der tale om et arbejdsforhold, mellem en arbejdstager og en arbejdsgiver.
Når vi trækker historie som Jasmens Brammer og Andreas, så er det jo de græge eksempler, vi kigger på.
Hvad er dit indtryk? Altså forstår en del af forløbende goggles?
Jeg vil nødtigt sætte procenter på, men jeg har jo været ude og været med til arrangementer, hvor opærs mødes.
Og man skal i hvert fald ikke lede lang tid efter opærs, som fortæller, at fem timers arbejdstag, ah, det er på papiret deres, det er ikke sådan hverdagen, det ser ud for dem.
Men det virker som om, at det er okay for dem, at nogle af de arbejder for meget, hvis de er det mindste, bare bliver behandlet ordentligt, og det er der så ret mange af dem, der gør.
Så har de ikke noget imod, at de arbejder mere, end de skal på papiret.
En af dem, som ikke lige frem føler, at familien behandler hende ordentligt, er Jasmine.
Dokumenterne i hendes sag viser, at hendes ophold hos den nordselandske værdsfamiliet kun går én vej efter den varme velkomst i Lufthavnen.
Jasmine når at være hos familien i Nordseland i en måned.
Den første ubehagelige oplevelse, det er, da værdsfamilien ikke synes, at hun har godt nok rent på et badeværelse, og bør hende om at gøre rent igen på det badeværelse kl. 10 om aften, hvor hun oplever, at det er særmordende familien, som da meget hurtigt bliver hisse på hende, og i den situation kommer hun tæt på hende med store øjne og vrede.
Og Jasmine ser, at hun bliver skælt ud gentagende gange.
F.eks. når hun skal stryge tøj, så bliver det kastet i hovedet på hende.
Hun får jo ikke en nøgle til huset, fordi familien mener ikke, at hun kan administrere alarmen, så hun kan ikke gå og komme frit til huset.
Hun har fødselsdag, mens hun er der, hvor familien giver hende noget tøj.
Hun har ikke særligt meget varm tøj med til Danmark, og det er om vinteren, så hun får en vinterjærk og nogle vinterstøvler.
Efterfølgende bliver mornefamilien sur på hende og ser, at hun er en dårlig oppe her og trækker gaven tilbage.
Og det er sådan symptomatisk for både den konspondance, der er mellem værdsråen og Jasmine, og det hun oplever, da hun ankommer til Danmark, er, at værdsråen skifter mellem at være sød og omsorgsfuld, og så bagefter være vred og irriteret på hende og blive vred og også ro op af hende.
Der er også en situation, hvor hun banker en mælkeskummer ned i bordet, så det sprøjter op med

mælke.

Jasmine føler, at hun får meget skæl ud.

Hun søger godt nok hjælp.

Hos D.B. Ros, som har hjulpet hende i kontakt med den danske familie, og spørger, hvad er mulighederne for, at jeg kan ske i familie.

Men de ser til hende, der ikke noget at gøre, hun må bare fortsætte, så det gør hun.

Hun beder tænderne sammen og fortsætter,

men når hun ser tilbage på det, så siger hun, at i de situationer, der var hun direkte bange.

Hvordan slutter Jasmine's ophold hos sin versfamilie her i Danmark?

Det slutter med, at hun efter, hun har været hos familien i en måned, har fået sin første lommenpenge,

og på det tidspunkt har hun ikke rigtig været uden for huset,

fordi hun kender ikke området, og hun er bange for at farve vild.

Men der måtte fået sin første lommenpenge,

vil hun gerne sende nogle penge hjem til familien,

og så begir hun så ud i området for at finde sted, hvor hun kan sende penge hjem.

Den dag skal familien ud og spise på restauranten,

og hun har jo ikke fået nøgle til huset, så de har sagt til hende, at hun skal være hjemme kl. 17.

Men hun kender ikke området, tager et forkert tog farve vild, er hjemme efter kl. 17.

og kommer hjem til et løst, Tom Twos.

Og så må hun stå og vente i vinterkulden i to timer til de kommer hjem.

Da det så kommer, så siger Jasmine,

at de gør det rigtigt end i huset under tale til hende,

hun kan godt fornemme, at de ikke tager fris med hende.

Og dagen efter, så siger det til hende,

at de vil gerne opse i aftalen,

og de siger, at det gør det fordi,

at hun taler dårligere engelsk,

end hun har stillet dem i udsigt,

og så siger det også, at hun har været udejelig om,

at hun har nogle synsproblemer.

Og det er der, at Jasmine begynder at fornemme,

at der trækker op til et eller andet her,

og der er en ubehagelig stemning,

og ender med at lægge sin telefon i behovene,

og sætte den til at optage.

Fra behovkanten optager telefonen

vredesudbrudet fra vertsmorgen i det nordselandske hjem,

i mere end en halv time overfuse hun sin filipinske oper.

Råber jeg hende og fortæller hende,

at hun har voldsom hjernesknader,

og hun ved, at hun har en kælling,
og spørg hende om, at hun har taget til Danmark for at knippe.
Optagelsen bliver slettet som en del af et forlige i en afstatningssal,
hvor familien går med til at betale 20.000 kr. til Jasmine
for verbale krænkelser.
Men der indgår et resumere optagelsen i salen,
og det afslører, at vertsmorgen blandt andet siger,
at Jasmine har voldsom hjernesker,
er en kælling, og at hun skal respektere højtuddannet mennesker i Danmark,
i stedet for jungle folket i filipinerne.
Det er familien, der meddelte hende, at de vil optage hende,
og der har udspildt sig denne samtale,
hvor vertsmorgen fortæller hende, at hun er dum i hovedet,
og spørg om hun er kommet til Danmark for at knippe.
Så kontakter hun FOA, som organiserer omkring 100 af landets 1100 opærs.
Vertsmorgen har indprøvet hendes pass,
og hendes papir, der dokumenterer, om hun må være i Danmark,
så hun ved ikke, hvad hun skal gøre og kontakter altså FOA.
Hvilke muligheder har opære piger som Jasmine for at få hjælp,
hvis forholdet til familien udvikler sig dårligt,
at de føler sig mest brugt eller de føler sig dårlig behandlet?
En opære har ikke særlig gode muligheder for at søge hjælp,
fordi en opære er på papiret ikke en arbejdstager,
som man har ikke som opære arbejdstagers rettigheder.
Der findes den organisation, der hedder Opair Network,
som en opærka ringer til, men de kan sådan set bare råde hende til
at tale med familien og give noget vejledning.
Ellers kan Opairen tage kontakt til Styrelsen for International Rekruttering og Integration,
Siri, og melde familien.
Men det eneste Siri gør det her forholdelse til,
om opæren får de penge hun har krav på,
altså de kontrollerer ikke hver foregård, der er inden for hjemmes fire væk.
Noget af det, vi har beskrevet i artiklerne,
er at der er forskellige eksempler på, at opæres,
der har gjort udlandingsgemindighederne,
og opmærksomme på, at de har arbejdet for meget hos en familie,
de faktisk bliver politienmænd,
fordi så er de jo selv med til at gå noget ulovligt ved
og arbejde flere timer inden de må.
Så hvis den risiko også er der, så er der ikke et særligt stærkt incitament
for opæret til at gå til myndighederne.
Det var måske noget af det, man kunne ind og diskutere,
at det er en specielt handsiksmæssig tilgang for myndighederne,
i forhold til at få de her historier frem.

[Transcript] Genstart / 37 kroner i timen

Hvis en familie bliver fanget i at bryde reglerne,
så kan de få to års karantæne,
og det er der så altså 35 personer, der har nu i Danmark.
Men det kan være svært at være opærre,
at man bor hos sin arbejdsskiver.
Det kender vi jo godt selv, hvis man synes,
at man er en chef af orimelig.
Det kan være svært at sige fra overfor,
og hvis man så bor hos sin arbejdsskiver,
så er det en endnu mere prikert situation.
Kan de her værdsfamiljer simpelthen for at vide,
at de må ikke have opærre borne hos jer?
Men når man ser på, hvad er det, der er gået karantæne for,
så er det, for eksempel, at de kan betale de lommenpenge de skal.
Og så har vi sådan en som Jasmin, som jo oplever,
at hun skal arbejde meget mere end kontrakten tilsigere.
Hun føler sig dårlig behandlet.
Hun går til sin farforening,
ender den her familie med at få karantæne.
Det ved jeg faktisk ikke om de endnu mere får.
Jasmin går ikke selv til myndighederne.
Men noget af det, der er interessant omkring den familie,
det er, at i forbindelse med den sag,
som får rejse over for familien efterfølgende,
det er, at de enhængder videlighed sammen,
for to tidligere år perste har været hos familien
og spørger dem, hvordan har deres oplevelse hos familien været.
De kommer med helt enslydende beretninger om,
hvordan det har været hos familien.
Den ene fortæller, at hun var der meget kort tid i en uge,
og at hun grad flere gange,
så blev det op i dag af moren i familien.
Den anden oppe her skriver, at da hun sagde op,
sagde hver småren til hendes egen børn,
at hun var dårlig menneske,
og de skulle tale til hende,
og hun skriver i vidneudsavnet,
jeg håber, at det, jeg oplevede hos den familie,
er, at der er ingen andre, der skal udsættes for det.
Herhjemme ducker debatten om oppærdordningen,
op med jevne mellemrum.
I starten af august vandt den i kølvandet på Norge's beslutning
om at nedlægge ordningen,
og berætningerne om de nedsledende og krækende forløb

igennem vej til Kristiansborg.

Vi synes bare ikke, at vores selvrealisering, som børnefamilie, hvor både mor og far gerne vil have et fuldtidsarbejde, skal være på ryggen af filipiner, som kommer fra et sted, hvor selv den dårligste deal er bedre end det, de kommer fra.

Når man hører langt hovedparten af historierne, så har de faktisk været rigtig glad for det, og føler, at det har givet noget til begge parter. Udlæningen og integrationsminister Korv dybt, hvad han er blevet indkaldt i samrådet om den her oppærerordning.

Hvis man skal lave den her ordning om, så de her unge kvinder ikke kommer i klemmen.

Hvad kan man så gøre?

Der er flere partier på Kristiansborg, og også de organisationer, der beskæfter sig med oppæres, som peger på, at en ting, der ville gøre en forskel, det var, at man inddraget reglerne, som de er i dag, hvor den oppæres oppørsteladelse er knyttet til, at hun har en aftale med en familie, at det bliver skilt af, så at en oppærer ikke skal ud af landet efter 30 dage, hvis den aftale med familien den oppører.

For det er med til, at en oppærerstår i en meget sårbar situation, og ikke har lyst til, at det forholdet til familien, det bliver brudt.

I Norge har man jo taget en drastisk konsekvens, og er ved at nedlægge ordningen.

Det er ikke gennemført i nu, men jeg taler med den norske viserjustitsminister, som siger, at der er flertal, og det er sådan set bare et spørgsmål om, for maler, så skal det nok blive gennemført.

Og det gør regeringen deroppe, fordi man i årvis i Norge har prøvet at styrke oppærens position over for familien.

Man har indført en kantæneordning, som er strammere end den danske ordning.

Man får ikke bare to års kantæne, men det er stadig forbud med at have oppærer.

Man har oprettet nogle hjælpe tilbud til oppæres.

Der blev ikke mere at være sager,

hvor familiebrud og reglerne,
hvor der blev udstilt forbud.
Så deroppe er man som kommet til en konklusion om,
at ordningen kan ikke forbedres,
og også, at politikerne og farforbundene deroppe siger,
at oppærdordningen er de facto billige arbejdskraft.
Det er den oprændelige pleje,
oprettet til kulturudvæksling.
Det er ikke det, den vil bruge til i dag.
SF vil nu ligesom Norge,
afvikle oppærdordningen i Danmark.
En række partier er klar til at ændre reglerne,
mens regeringens samlet position er mere uklart.
Og så er der ministeren på området Kort-Dypvad,
som siger, at han er barat til at drifte uansigtsmæssigheder med ordningen.
Men han er ikke så super klar i maillet,
og det måske være bemærkt,
fordi at Socialdemokratiet tidligere
har været ret skeptisk over for oppærdordningen.
Det er jo, efter min mening,
bare et andet ord for social dombing.
Nu kalder vi det så oppærdordning på franske steder for,
men det er jo sådan set det, det er.
Nu er det jo så i regeringen med to partier,
som synes, at den her ordning skal bestå.
Okay, så er der kommet andre prioriter.
De har i hvert fald en opgave i at balansere interasserne i regeringen.
I oppærdordningen, det skulle som udgangspunkt være kulturudveksling,
hvor unge mennesker kan blive en del af en familie,
og lære en helt anden kultur at kende.
I dag, hvad siger Jasmin så om hendes kulturudveksling?
Og hvad har den gjort for hendes forståelse af den danske kultur?
Jasmin skynes så ud af Danmark,
efter oplevelsen hos den danske hvert-familie og tog til Tyskland.
Og hun siger, når man spørger hende om,
hvordan tænker hun tilbage på det,
at hver gang hun hører noget om Danmark nyheder eller noget om sit ophold,
så giver hun mærke nødvendigheden,
og frygten kommer tilbage hendes krop,
da hun blev gift med sin mand i Tyskland.
Der foreslår han, at de tog på bryllupsrejse i Danmark,
og hendes svar på det, det var bare,
hun skulle aldrig tilbage til Danmark.
Tror du, nogen sin, at man kan afskrække de her unge mennesker

[Transcript] Genstart / 37 kroner i timen

fra fattig lande fra at komme til Danmark,
selvom de hører de her historie igen og igen?
Jeg spurgte faktisk Jasmin om det samme,
om hun ville advare andre operer, som har kommet til Danmark,
og hun sagde, selvfølgelig ikke.
Jeg var bare uheldig hos min hvert-familie.
Genstart har set dokumentationen i Andrea Jasmin sager,
der er endt i et forliv, hvor hvertfamilierne har betalt
mere end 20.000 kroner til deres operes.
Sagerne indeholder tausesklusul,
og kvinderne fremstår derfor anonymt.
Det er også grunden til genstart,
heller ikke at kunne forelægge hvertfamilierne deres udsavn.
Og her med slutter dagens genstart.
Bagprogrammet Stød Magnus Mio,
Marie Killebækker og line Fabrisius.
Mit navn er Thomas Tjernsner.
rap med motorenger